

Erindringer fra Ejbyvænges barndom

I forbindelse med Ejbyvænges 40 års jubilæum i 2009, interviewede Redaktionen dengang to af vores kolonister, som havde været med fra starten. Nu, 10 år senere, er begge desværre gået bort. Interviewet er derfor et dobbelt kærligt erindringsgenhør fra gamle dage:

Svend-Åge (425): Jeg kom fra haveforeningen Lindelund. Den skulle nedlægges, da der skulle føres en vej henover den. Mit hus var fra 1959 og havde kostet mig 4.200 kr. Jeg skulle afdrage på det med 4,92 kr. om måneden. Mange penge dengang!

Else (428): Og jeg kom fra haveforeningen Firkløveret. Den skulle også nedlægges, da der skulle bygges på området. Jeg havde lige fået opført et færdigt hus der i 1965.

Begge: Vi fik valget mellem Rønhøjgård i Ballerup og Ejbyvænge. Men da man i Ejbyvænge kunne få sit hus med sig, valgte vi det. Vores huse blev hurtigt godkendte til at kunne flytte med. Men der var mange, som ikke fik godkendt deres huse, og som måtte bygge nyt, hvis de ville med.

Det var en stor dag, da vi fik besked om, at vi kunne

komme ind i Kolonihaveforbundet og vælge en have.

Redaktionen: Hvordan så det ud herude, da I kom?

Begge: I starten var det bare en brakmark. Margueritterne voksede nogle gange så højt, at man ikke kunne se hinanden. Det virkede også, som man var langt ude på landet. Parcelhuskvarteret ovre bag ved os var ikke bygget endnu. På en stor del af det område var der gartnerier. Vi følte, det var en lang tur herud inde fra Vesterbro og Nørrebro, hvor vi boede.

På den anden side regnede vi alligevel ikke turen for noget. Vi var bare glade for at kunne komme ud af de små lejligheder med hele vores familie. Vi regnede det heller ikke for noget at skulle cykle herudefra til arbejde tidligt om morgenen og tilbage igen efter arbejde, ofte sent på dagen.

På et tidspunkt blev vi endog selv motoriserede (Else fik en knallert og

Svend-Åge en bil).

Redaktionen: Hvornår kom husene?

Begge: De huse, der skulle med, blev faktisk flyttet forholdsvis hurtigt og blev sat ned nøjagtigt, hvor der var afmærket til dem. Men mange var også i starten i gang med at bygge deres egne huse. Det virkede som et rigtigt nybyggerkvarter. Der blev hamret og banket, og byggematerialer blev kørt ind. Og området blev kørt op og blev ret mudret. Men det gik over, og i løbet af et års tid var de fleste på plads.

Redaktionen: Hvordan var så dagligdagen?

Begge: Det var ret primitivt, for i starten havde vi jo hverken kloakker, vand eller el. Vi klarede os med petroleumslamper og stearinlys. Kosngas fandtes dog allerede dengang, og det brugte vi til madlavning og opvarmning.

Toiletter havde vi jo ikke, så det nødvendige blev ordnet på en spand, og så gravede vi det ned i haven.

Jubilæumsbladet, 22. juni 2019

Redaktør:

Birte Rasmussen, have 405

Festudvalget:

Kirsten Nielsen, have 416

Laila Pedersen, have 003

Bo Jakobsen, have 007

Steen Larsen, have 112

Gunnar Rasmussen, have 405

Sommerbyen Ejbyvænge 1969

I løbet af sommeren og efteråret 1969 befolkedes den nye Sommerbyen Ejbyvænge med de første kolonister.

De kom fra andre kolonihaver i hovedstadsområdet, hvor haveforeninger blev nedlagt af hensyn til nye villakvarterers fremmarch i forstadskommunerne.

Som den første sti var sti 300 blevet befolket, og nu rykkede efterhånden de øvrige havekolonister ind på de resterende stier.

Området var endnu blot en stor muddermark, hvor de nye haver kun var markerede ved nogle pinde i jorden, hvis hårdhed skulle blive endnu mere kompakt i denne første

tid på grund af de store bilers kørsel med husene ind over de markerede havelodder.

Nede i mosen var opmagasineret tilkørte huse fra nogle af de nedlagte haveforeninger, mens andre var så heldige, at deres hus blev kørt direkte på plads i den udvalgte have.

Haverne var blevet fordelt efter anciennitet i de tidligere haveforeninger, og de heldige første kolonister blev kaldt ind i Kolonihaveforbundet, hvor de nu med om-

hyggelig fantasi udpegede sig på kortet over haveforeningen netop det lod, som de forestillede sig ville passe dem bedst. Men hvor i foreningen de end kom til at bo, var det et hårdt arbejde, der forestod.

Nogle af vore ældre medlemmer husker således, at der hverken var el, vand eller af-

løb, at de i den første tid selv måtte medbringe vand, og at natrenovationen var med til at gøde jorden og de små hækplanter mellem jordlodderne.

Ejbyvænge hører til en af de haveforeninger, der var forud for sin tid. I 1970 nedgravedes der vandledninger, og 5 år senere i 1976 blev foreningen kloakeret. Især når vi i dag – år 2019 – hører om andre foreninger, som først nu eller kun for et par få år siden blev kloakeret, forstår vi, hvor fremsynet man var her i Ejbyvænge dengang.

Året forinden kloakeringen blev der indlagt elektricitet i foreningen. Det er det, som mange af os nyder godt af i dag, ikke kun med lys, men også med elektriske køkkenredskaber, køleskab, komfur, vaskemaskine – og måske opvaskemaskine sågar – samt varmepumpe.

I denne globale opvarmningstidsalder, som vi nu er nået til, er det nye, at man også kan finde solceller på flere tage og facader. Endnu er det kun i det små, men vi kan forudse, at det inden for en overskuelig tid vil være almindeligt udbredt.